

Roure de Can Roure

Fogars de la Selva

Ubicació

Lloc/Adreça: Polígon 11 Parcel·la 88
Emplaçament Veïnat de Sant Corneli
Alçada: 62

Coordenades:

Latitud: 41.72791
Longitud: 2.66654
UTM Est (X): 472266
UTM Nord (Y): 4619621

Classificació

Número de fitxa 08082 - 71
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Espècimen botànic
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: Malgrat el seu bon estat de conservació, és important netejar tot el perímetre de l'heura que l'envolta.

Protecció Inexistent

Tipus de protecció: Inexistent

Accés Fàcil

Ús actual: Altres

Titularitat Privada

Titular: 08081A011000880000BY

Fitxes associades:

[Can Roure](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart

Data de registre de la fitxa: dt., 28/12/2021 - 09:02

Descripció

Arbre del gènere *Quercus* de dimensions monumentals de més de 300 anys, ubicat en el marge, dessota el cobert de Can Roure. Mesura: 4,50 metres de volt de canó, per 18 metres d'alçada aproximada per 22 metres d'amplada de capçada. El tronc és recte, envoltat d'heura, amb l'escorça clavellada i fosca; mesura 4 metres fins arribar a la creu; a partir d'aquí es bifurca en diverses branques de grans dimensions, molt ben proporcionades, que van conformant la capçada. Les fulles fan entre 4 i 5 cm de llargada i presenten un color verd fosc per l'anvers, mentre que pel revers tenen un color verd grisenc.

Observacions:

Una de les branques però s'esberlà fa uns anys i es va haver de tallar, fet que actualment fa que no acabi de tenir una forma totalment arrodonida.

A la muntanya substitueix a l'alzina en climes de transició. Dins l'estatge montà es troba per sobre l'alzina muntanyenca. La fusta del roure està considerada de gran duresa, molt bona per a la construcció i per a treballs d'ebenisteria. Juntament amb l'alzina tenen un gran poder calorífic. L'escorça és rica en tanins i antigament era utilitzat per adobar el cuir. Molt apreciat per a la fabricació de botes. Poden ser conreats com a planta ornamental i per evitar l'erosió. Els glans serveixen per a l'alimentació del bestiar.

Història

L'antropòleg, Sir James George Frazer (1854-1941) en la seva obra monumental "The Golden Bough" publicada per primer cop l'any 1890 feia un estudi comparatiu de diversos mites i ritus en varies zones del món, i evidentment ja parlava de la importància del roure en les diferents cultures. Grecs com romans, associaren el roure amb Zeus o Júpiter, divinitats del cel, la pluja i el tro.

Juli Cèsar, tornant de la campanya de Britània, ordenà tallar les rouredes dels morins, una tribu gala que s'hi amagava: "Finalment, en dies successius, Cèsar va decidir tallar el bosc, i a fi que els nostres soldats, desarmats i desprevinguts, no poguessin ésser atacats per sorpresa, tots els arbres tallats eren col·locats de cara a l'enemic i se'ls amuntegava a ambdós costats a manera de clos" (Juli Cèsar, la Guerra de les Gàl·lies, III, 29).

D'altres autores com l'escriptora Colleen McCullough, pensa que Cèsar va voler acabar amb l'arbre sagrat dels morins "*kilómetro tres kilómetro a través del bosque de robles, César y sus Hombres fueron empujando a los morinos hacia atrás hasta sus pantanos; a medida que avanzaban talaban robles en una ringlera de trescientos metros de anchura y amontonaban los troncos y las ramas podadas formando una gran muralla a cada flanco mientras elevaban la cuenta cada vez que un viejo árbol gemía para caer en tierra. Casi desquiciados de horror y de pena, los morinos no se atrevieron a pelear contra ellos. Se retiraron lamentándose hasta que fueron engullidos por los pantanos, donde se agruparon y lloraron desconsoladamente*" (McCullough, César, pàg. 64).

Un altre motiu pel qual l'arbre ha estat considerat sagrat és la presència del vesc, un paràsit que resta viu fins i tot a l'hivern, quan cauen les fulles. Frazer considerava que el vesc era la branca daurada esmentada a L'Eneida, de Virgili, quan la Sibila Cumas explica a Enees la manera d'entrar a l'infern: "en el fullatge espès d'un arbre s'amaga una branca amb les seves fulles i la flexible tija, consagrada a la Juno del fons de la terra. Tot està protegit per un bosc, l'envolta l'obaga d'una vall tenebrosa. A ningú li està permès baixar a les profundes regions de les ombres, si abans no aconseguix arrancar de l'arbre la branca d'oscil·lants fulles d'or" (Virgili, l'Eneida, VI, 140).

Aquest mateix autor, en el seu llibre, la Rama dorada (cap. XVI, 202), diu: “Segons Virgili, Enees arrancà la branca daurada d’una alzina. Ara bé, el roure era l’arbre sagrat de Júpiter, el deu màxim dels llatins”.

En la mitologia nòrdica, el déu Balder, prototip de la bellesa masculina, mor víctima d’una malifeta de Loki, que fa que Höor, germà cec del propi Balder, el mati sense fer-ho expressament, amb un arc i una fletxa fetes amb el vesc, l’únic ésser que no havia promès respectar Balder.

Bibliografia

FUGAROLAS i MASÓ, Jaume i VILÀ i CAMPS, Josep (2007). *Fogars de La selva, temps ha*. Fogars de La Selva: Edició dels autors.

MASCLANS GIRVÈS, Francesc (1958). Guia per a conèixer els arbres. Barcelona: Montblanc-Martín. Centre Excursionista de Catalunya.

PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2ª trobada d'Arbres Monumentals i Singulars. Alcalà de Henares, 19-21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1989). Los Árboles. Editorial Blume, S.A. Barcelona.

